

doelvennootschap minstens potentieel wordt aangetast met een solvabiliteitsrisico.

Een overtreding van artikel 629 W.Venn. is strafrechtelijk gesanctioneerd door artikel 648, 7° W.Venn. Volgens de correctionele rechtbank van Antwerpen is het personeel toepassingsgebied van artikel 648, 7° W.Venn. niet beperkt tot de bestuurders van de doelvennootschap. Ook de begunstigden van een verboden financiële steun kunnen strafbaar zijn. Bovendien kunnen bij toepassing van de gemeenrechtelijke bepalingen inzake strafbare deelneming ook andere betrokkenen strafrechtelijk beschouwd worden als mededader of medeplichtige aan een inbreuk op artikel 629 W.Venn.

Grondwettelijk Hof 29 maart 2012

Zaak: nr. 5179

Arrest: nr. 52/2012

VENNOOTSCHAPPEN

Besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid – Bestuur – Aansprakelijkheid

SOCIETES

Société privée à responsabilité limitée – Gestion – Responsabilité

In het kader van een prejudiciële vraag diende het Grondwettelijk Hof artikel 265, § 2 W.Venn. te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Overeenkomstig artikel 265, § 2 W.Venn. kan de RSZ of de curator de (gewezen) zaakvoerders en andere feitelijke zaakvoerders van een failliete BVBA persoonlijk en hoofdelijk aansprakelijk stellen voor niet-betaalde sociale bijdragen die openstaan op het ogenblik van de uitspraak van het faillissement. Dit kan in twee hypothesen: ofwel ligt een door de betrokkenen begane grove fout aan de basis van het faillissement, ofwel zijn de betrokkenen in de loop van 5 jaar voorafgaand aan de faillietverklaring bij minstens twee faillissementen, vereffeningen of gelijkaardige operaties betrokken met schulden ten aanzien van een inningsorganisme van de socialezekerheidsbijdragen (*cf.* art. 38, § 3*octies*, 8° van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers). Het Hof diende zich met name uit te spreken over de tweede hypothese omdat deze hypothese een onweerlegbaar vermoeden van persoonlijke en hoofdelijke aansprakelijkheid invoert. Terwijl zaakvoerders die gehouden zijn tot het betalen van belastingschulden (respectievelijk bedrijfsvoorheffing en BTW) op grond van artikel 442*quater* van het WIB 1992 of van artikel 93*undecies* C van het BTW-Wetboek, daartoe slechts gehouden zijn indien een fout is bewezen of krachtens een weerlegbaar wettelijk vermoeden van aansprakelijkheid bij herhaalde niet-betaling.

Bij de toetsing aan het gelijkheidsbeginsel stelt het Grondwettelijk Hof vast dat artikel 265, § 2 W.Venn. voorziet dat de RSZ of de curator de omvang (namelijk

geheel of gedeeltelijk) van de verschuldigde sociale bijdragen kunnen bepalen. Ten aanzien van de omvang van de verschuldigde sociale bijdragen heeft de bevoegde rechtbank, bij de behandeling van de ingestelde verdediging, eenzelfde beoordelingsbevoegdheid als de RSZ en de curator. Het Hof oordeelt dat artikel 265, § 2 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt.

4. VERVOER/TRANSPORT

*Frank Stevens*⁴

Rechtspraak/Jurisprudence

Hoge Raad (1ste kamer) 1 juni 2012

Zaak: 10/05322 (ms. 'Godafoss')

VERVOER

Vervoer goederen over de weg – Internationaal vervoer – CMR-verdrag – Toepasselijkheid – Multimodale vervoerovereenkomst – Schade ontstaan tijdens het wegtraject – CMR-verdrag niet van toepassing

TRANSPORT

Transport marchandises par route – Transport international – Traité CMR – Application – Contrat de transport multimodal – Dommage né durant le transport – Traité CMR inapplicable.

Eimskip werd belast met het transport van een container gezouten vis van Reykjavik via Rotterdam naar Napels. De wijze waarop het traject Rotterdam-Napels zou worden uitgevoerd werd niet in de vervoerovereenkomst bepaald. De facto werd dit traject over de weg uitgevoerd. De container werd tijdens het wegtransport gestolen.

De Hoge Raad oordeelt dat multimodaal vervoer in het algemeen niet door het CMR-verdrag beheerst wordt (tenzij wanneer het stapelvervoer betreft in de zin van art. 2.1 CMR), en dat het CMR-verdrag ook niet van toepassing wordt door het enkele feit dat de goederen de facto over de weg werden vervoerd en tijdens dit wegtraject beschadigd raakten of verloren gingen.

Noot: vergelijk Cass. 8 november 2004, *TBH* 2005, nr. 2005/5, p. 512, noot M. GODFROID.

(Nederlandse rechtspraak is beschikbaar via de website www.rechtspraak.nl).

Hoge Raad (1ste kamer) 17 februari 2012

Zaak: 10/02760

VERVOER

Vervoer goederen over de weg – Binnenlands vervoer – Algemeen – Aflevering – Geen eenzijdige handeling – Vereist wilsovereenstemming

⁴ Advocaat te Antwerpen.

VERVOER

Vervoer goederen over de weg – Binnenlands vervoer – Algemeen – Vrachtwagen kan niet onmiddellijk gelost worden – Partijen komen tijdelijke huur overeen – Geen beëindiging van de vervoerovereenkomst

TRANSPORT

Transport marchandises par route – Transport intérieur – Généralités – Livraison – Ne constitue pas un acte unilatéral – Exigence d'échange des consentements

TRANSPORT

Transport marchandises par route – Transport intérieur – Généralités – Camions non déchargeables immédiatement – Accord pour une location temporaire – Contrat de transport non éteint

Tele Tegelen werd belast met het vervoer van twee opleggers stalen buizen naar bestemming Stainalloy. De lading van de eerste oplegger werd door Stainalloy gelost en in ontvangst genomen; de lading van de tweede oplegger kon echter wegens plaatsgebrek die dag niet meer gelost worden. Stainalloy kwam daarop met vervoerder Tele Tegelen overeen dat de oplegger mocht blijven staan tot er weer plaats beschikbaar was, en dat Stainalloy hiervoor een vergoeding van 85 NLG per dag zou betalen. Een week later werd de oplegger met lading gestolen. Stainalloy spreekt vervolgens vervoerder Tele Tegelen onder de vervoerovereenkomst aan in schadevergoeding.

De Hoge Raad oordeelt dat, in dergelijke omstandigheden, de lading van de tweede oplegger nog niet afgeleverd was aan bestemming Stainalloy. Aflevering is immers geen eenzijdige handeling van de wegvervoerder, maar moet berusten op wilsovereenstemming tussen partijen. Deze wilsovereenstemming houdt in dat de vervoerder de macht over de vervoerde goederen opgeeft en de bestemming in de gelegenheid stelt de feitelijke macht over de goederen uit te oefenen, en dat de bestemming daarmee ook uitdrukkelijk of stilzwijgend instemt. In casu was volgens het bestreden arrest en volgens de Hoge Raad geen dergelijke wilsovereenstemming aanwezig.

De Hoge Raad oordeelt verder dat het akkoord tussen partijen om de oplegger te laten staan en hiervoor een vergoeding te betalen niet noodzakelijk betekent dat de vervoerovereenkomst beëindigd werd en vervangen werd door een andere overeenkomst (gebruik, huur, ...) tussen partijen.

(Nederlandse rechtspraak is beschikbaar via de website www.rechtspraak.nl).

Hof van beroep Antwerpen (4de kamer) 30 april 2012

Zaak: AR 2010/AR/2810

VERVOER

Vervoer goederen over de weg – Internationaal vervoer – CMR-verdrag – Algemeen – Aansprakelijkheidsperiode – Goederen ter beschikking van de wegvervoerder maar nog niet door hem in ontvangst genomen – Diefstal met medeplichtigheid van een werknemer van de wegvervoerder – Handelingen binnen de functie van de werknemer – Werkgever aansprakelijk o.g.v. artikel 1384, 3de alinea BW

TRANSPORT

Transport marchandises par route – Transport international – Traité CMR – Période durant laquelle le transporteur est responsable – Marchandises mises à disposition du transporteur mais non encore réceptionnées par celui-ci – Vol avec complicité d'un travailleur du transporteur – Acte accompli dans l'exercice de ses fonctions par le travailleur – Transporteur responsable sur la base de l'article 1384, 3ème alinéa C.civ.

Freight Line werd belast met het transport van twee containers whisky van Engeland naar Frankrijk. Zij voerde zelf het zeevervoer van Engeland naar Antwerpen uit, waar de containers werden gelost en opgeslagen bij Sea Port Terminals. Voor het verdere wegvervoer van de containers naar Frankrijk deed Freight Line een beroep op CBN. Voor dit wegvervoer kon worden aangevat, werden de containers echter ontvreemd, met medeplichtigheid van een werknemer van CBN. Het hof oordeelt dat CBN niet als wegvervoerder op grond van het CMR-verdrag kan worden aangesproken, nu zij de goederen nog niet had opgehaald en het transport en de aansprakelijkheidsperiode dus nog niet was aangevat.

Uit het onderzoek is gebleken dat de diefstal van de containers gepleegd werd met medeplichtigheid van een dispatcher van CBN, die informatie over interessante ladingen bezorgde aan de dievenbende en ook zelf fysiek meehielp bij de eigenlijke diefstal. Er stond niet ter discussie dat de betrokken dispatcher zonder toelating van CBN had gehandeld en met doeleinden die vreemd waren aan zijn opdracht. Wel betwist werd of hij had gehandeld binnen of buiten de functie waarvoor hij werd aangeworven. Het Hof oordeelt dat de betrokken dispatcher een belangrijk deel van de bijdrage die hij leverde aan de diefstal enkel heeft kunnen leveren doordat hij tewerk gesteld was bij CBN, en dat hij derhalve wel degelijk binnen zijn functie had gehandeld. CBN wordt dan ook op grond van artikel 1384, 3de lid BW veroordeeld tot schadevergoeding.